

Nellie Bodenheim.

roerende menselijkheid. Vinden wij hier — juist door háár illustratie van dit versje — niet de tragedie van een menschenleven?

Wie heeft er ooit, als de kinderen al spelende dit rijmpje zongen achter de simpele woorden deze diepe beteekenis gezocht?

Wij denken ons, als wij dit boekje bekijken, terug in den ouden, deftigen tijd, den tijd, dat de heeren witte, gepoederde pruiken droegen en fraaie kanten jachts, en de vrouwen groote met veeren en kanten getooide hoeden en korte, puntige lijfjes.

Beginnen wij het boekje te bekijken, eerst het oud-Hollandsche, degelijke huis, omringd door de — men zou haast zeggen: — ouderwetsche boomen, dan de heer, die waarschijnlijk na lange reizen thuis komt. Op het plaatje, tegenover tegen den tekst, zien we hem uit het rijtuig, de logge koets op hooge

en — trouwt, zooals ons het volgende silhouetje leert. Hoe fijn, uitvoerig van teekening en tegelijk hoe goed van uitdrukking is dit prentje. Het tafeltje met het theegerei en daaronder de oude theestoof met het water, dat lustig staat te koken. De vrouw

reikt den man een kopje over, hij heeft het hoofd naar haar opgeheven en maakt grapjes tegen haar op de hofsche wijze van onze voorouders, terwijl zij, nog wat schuchter, met neergeslagen oogen hem aanhoort. Weldra krijgen zij een kind, dat in het lage

ILL. UIT „HET REGENT HET ZEGENT”. POPPENKRAAM.

manden wiegje, dat naast de vrouw staat, ligt te slapen. Hoe mooi, teer is het gebaar waarmede de vrouw het gordijntje van van het wiegje optilt.

Zoo zou ik ieder van de plaatjes afzonderlijk kunnen bespreken, aan elk is wat op te merken. Uitnemend zuiver van expressie is

ILL. UIT „BACKE, BACKE, KUCHEN”. „DAS NÖNNCHENLÄUT ZUR METTENZEIT.”

wielen, stappen en het trapje van het huis opgaan. Hij zit aan het sierlijke tafeltje bij het schijnsel van een vetkaars, onder het genot van een fijn glaasje wijn en een geurige pijp, en toch... hij rekt zich uit, hij gaapt... hij verveelt zich, wil zijn leven veranderen

het silhouetje bij: „Nu gaat de vrouw uit huis”. De vrouw, met een fraaie veeren hoed op, gaat weg, met neergeslagen oogen en gebogen hoofd. Haar naaiwerk ligt op tafel als wachtend om afgemaakt te worden, met de draad in de naald, juist zooals zij het